

o řízení sporném, tedy i důkazu znaleckého, jest při provádění tohoto důkazu ve věcech revise družstva vázán zvláštním zákonem tuto revisi upravujícím, totiž zákonem čís. 133/1903 ř. z. a jeho prováděcím nařízením. Dovolací rekurent přehlíží, že svazová revise není jen vnitřním zařízením družstva, nýbrž opatřením zákonným (§§ 1 a 2 zák. čís. 133/1903 ř. z.) a musí proto její výsledek býti směrodatným i pro rejstříkového soudce, který je arcíť oprávněn, vyžádati si od revidujícího svazu vysvětlení a dle toho zaříditi, čeho třeba, by zjištěné závady byly odklizeny. Svazový revisor postupuje tu jako každý jiný znalec při provádění revise na vlastní zodpovědnost.

Ad II. S právním názorem rekursního soudu, že rejstříkový soud není oprávněn zrušiti usnesení valné hromady, je-li v rozporu se zákonem nebo stanovami, souhlasiti nelze. Opak vyplývá z ustanovení § 9 zákona o revisi družstev ze dne 10. června 1903 čís. 133 ř. zák., podle něhož jest revisor povinen, by zjistiv, že nebyly dodrženy předpisy zákona nebo stanov a nebyla zjednána náprava, oznámil záadu úřadům jmenovaným v § 2 tohoto zákona, tedy při společenstvech soudu. Toto oznámení musí míti nějaký účel, není jen pouhou formou a jest mu přikládati ten význam, že rejstříkový soud nejen může, nýbrž jest i povinen odstraniti následky porušení stanov neb zákona, že tedy odpomoc proti usnesením společenstva učiněným na takovém vadném podkladě může býti zjednána tímto soudem. Toto právo rejstříkového soudu není však vázáno jen na zprávu revisora, neboť, jde-li o odklizení vadného stavu ve smyslu právě uvedeném, což je vlastní podstatou onoho předpisu, jest lhostejno, na čí podnět soud zvěděl, že při usnášení se byly porušeny stanovy nebo zákon (srov. rozh. čís. 7125, 8843 a 10593 sb. n. s.). Jinak však posoudil rekursní soud věc správně po právní stránce, seznav, že nesrovnalostem vzcházejícím ze změny stanov co do voleb a co do trvání funkčního období jednotlivých členů výboru (představenstva) a určitých činovníků, nelze čeliti jinak, než novou volbou celého výboru. Rekurující družstvo samo přiznává, že by i při postupu, který ono zastává, nastala jakási nepravidelnost v délce funkčního období jednotlivých členů výboru, ale má za to, že tato nepravidelnost byla již provedenou úpravou a změnou stanov předpokládána a chtěna, ana by se byla jinak valná hromada usnesla na jakémsi jiném přechodném ustanovení. Leč tyto úvahy nasvědčují spíše správnosti stanoviska soudu rekursního. Změnou stanov měl býti zřejmě utvořen zcela nový základ pro zřízení představenstva a pro funkční období jednotlivých jeho členů a jest tedy nejpřirozenější a duchu nových stanov nejlépe odpovídající postup, který naznačuje rekursní soud.

Čís. 13185.

Předložil-li soudce první stolice rekurs proti usnesení úředníka pomocné soudní služby (zákon ze dne 27. března 1931, čís. 57 sb. z. a n.) soudu druhé stolice, není již oprávněn o rekursu rozhodnouti, nýbrž přísluší rozhodnutí o rekursu jen rekursnímu soudu.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1934, R II 473/33.)

K rekursu vymáhajících věřitelů proti usnesení prvního soudu v exekuční věci ze dne 3. března 1933 předložil první soud spisy rekursnímu soudu k rozhodnutí s tím, že soudce nemíní vyhověti stížnosti proti usnesení, vydanému aktuárem. Když spis byl vrácen rekursním soudem soudu první stolice s poukazem, by bylo podáno určité vysvětlení, první soud rekursu vyhověl a změnil usnesení aktuára. **R e k u r s n í s o u d** zrušil napadené usnesení a nařídil soudu první stolice, by, vyčkaje pravomoci, předložil spisy rekursnímu soudu k rozhodnutí o rekursu vymáhajících věřitelů proti usnesení prvního soudu ze dne 3. března 1933. **D ů v o d y:** Právem si stěžuje vymáhající věitelka na postup prvního soudu. Podle § 3 zák. čís. 57/31 může ovšem soudce změnit sám usnesení aktuární a má spisy předložiti rekursnímu soudu jen, nemíní-li sám rekursu vyhověti. Usnesl-li se však soud první stolice, že nemíní sám rekursu vyhověti, a předložil-li spisy rekursnímu soudu k rozhodnutí, jest k rozhodnutí o rekursu příslušný výhradně rekursní soud, příslušnost soudu první stolice ke změně napadeného usnesení přestala tím, že soud, zabývaje se rekurem, rozhodl, že nechce rekursu vyhověti a spisy předkládá rekursnímu soudu. Podle § 416 druhý odstavec c. ř. s. jest soud vázán na své rozhodnutí, jakmile jest prohlášeno, nebo, je-li v případě § 415 odevzdáno k vyhotovení. Tu však nejde o takový případ, poněvadž usnesení, že soudce nemíní sám rekursu vyhověti, se stranám nedoručuje, strany z tohoto usnesení nenabýly ovšem bezprostředně práv, avšak, když spisy byly rekursnímu soudu podle předpisů c. ř. s. správně předloženy k rozhodnutí, nemůže příslušnost, řídící se předpisy c. ř. s., změněna býti tím, že soud první stolice změnil své dřívější stanovisko a jest toho názoru, že dřívější rozhodnutí neodpovídá zákonu. To by odporovalo zásadám c. ř. s., podle něhož až na případy, v zákoně zvláště uvedené, rozhodnutí soudce může býti změněno jen odvolací (rekursní) stolicí, a tím, že soud první stolice prohlásil, že nemíní rekursu vyhověti, stalo se usnesení aktuára usnesením soudu, o kterém nemůže soud první stolice již rozhodnouti k rekursu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Podle ustanovení druhé věty prvního odstavce § 3 zákona čís. 57/31 rozhodne soudce první stolice o opravném prostředku proti rozhodnutí úředníka vyšší pomocné soudní služby, má-li za to, že jest mu vyhověti, jinak předloží opravný prostředek druhé stolicí, by o něm rozhodla. Z toho vyplývá, že soudce první stolice, když, nemíniv mu vyhověti, předložil rekurs proti usnesení úředníka pomocné soudní služby soudu druhé stolice, není již oprávněn o rekursu rozhodnouti, nýbrž že rozhodnutí o rekursu přísluší jen rekursnímu soudu. Soud první stolice nepřávnem proto rozhodl o rekursu proti usnesení úředníka pomocné soudní služby po předložení rekursu soudu druhé stolice, ač mu dříve vyhověti nemínil, a rekursní soud nepochybil, zrušiv toto usnesení prvního soudu.